

zpravodaj

duben

klubu

1984

vědecké

Pantastiky

Andromeda

při MěV SSM v Pízní

zdarma - pro vnitřní potřebu

Stalo se módou sezóny vypisovat nejrůznější soutěže, i my jsme zadali v nultém čísle čtenářům domácí úkol - ovšem zdá se, že si jej každý nechává na poslední chvíli k dopsání pod lavicí.....

Dnes tedy vypisujeme zcela regulérně literární soutěž

O S T Ř Í B Ř I T Ě L E S K L Ý H A L M O C H R O N

a jak už sama cena napovídá, podmínkou je povídka s tématem cestování v čase. Normalizovaný strojopis s jednou kopií do rozsahu 10 stran zasílejte do konce září na adresu:

Ing. Karel Jedlička, Nepomucká 15, 317 04 Plzeň

Zároveň vypisujeme výtvarný konkurs na Stříbřitě lesklý halmochron. Jak si kdo z vás představuje legendární dopravní prostředek Strážců času, můžete namalovat nebo vymodelovat z libovolných materiálů a odeslat na výše zmíněnou adresu - tentokrát však už do konce června 84 !
Vítězi budou odměnou, že stvořil Zlatou Niké vědeckofantastické literatury, popřípadě polibek od nejkrásnější členky (člena) našeho sci-fi klubu (dle vlastního výběru).
Samozřejmě budou v obou soutěžích hodnotné knižní odměny.

Pročež neváhejte a pište !!!

Andromeda klub

Důležité upozornění

Na teplické schůzce zástupců sci-fi klubů z celé republiky byla dohodnuta kolektivní účast mladých autorů vědecké fantastiky v mezinárodní mládežnické štafetě PAMĚŤ. Počítá se s vydáním slovníčku varovných protiválečných sci-fi povídek, do kterého můžete přispět i vy. Podrobnější informace na pravidelných schůzkách klubu!

KNIŽNÍ...HLÍDKA

Kdysi jsem slyšel, že hlavním úkolem sci-fi fanouška je číst a kupovat knihy, také z toho důvodu by se v Informacích měla pravidelně objevovat tato rubrika. Nejprve se budeme věnovat knihám hlášeným na toto čtvrtletí. Z knih na pomezí žánru to bude sbírka povídek Jaroslava Bočka Pálivé polibky, román Jana Trunečka Blažená alma mater uprostřed týdne a druhé vydání "Pokušení - A-ZZ" Vladimíra Párala. Z těchto tří knih bude pradávně nejvyšší Bočkovi povídky v nichž se přiznává ke vlivu Roalda Dahla. O Páralově reedici by se dalo diskutovat, zejména proč se znovu objevuje kniha obsahující faktické chyby.

Ryzí sci-fi se očekává pouze od zahraničních autorů. Nejdříve pravděpodobně vyjde "Les" bratří STRUGAC KÝCH spolu s novým vydáním románu "Je těžké být bohem". (v Praze byla k dostání již koncem ledna).

Z autorů NDR se představí K.H. Tuschel knihou "Vesmírná flotila útočí"- uvidíme, překročí-li nízký standart našich severních sousedů.

Jako lahůdka působí zpráva, že v edici ESO se připravuje k vydání "Druhý ostrov doktora Moreaua" Briena W. Aldisse, autora vinikajícího "Nonstopu".

I na Slovensku se objeví dvě opravdu zajímavé knihy, sbírka sovětských "13xSci-fi" a sbírka amerických povídek "10xSci-fi".

V dalších měsících roku by jsme se měli dočkat i opravdové sci-fi českých autorů, bude to "Největší skandál v dějinách lidstva" Eduarda Martina, "Cesta do bláznovy zahrady" Ladislava Szalaie, "Hudba pro vesmířany" Jána Feketeho a Ondřej Neff se představí "Jádrem pudla".

Světoví autoři se budou především prezentovat ve sbírkách "Hledání budoucího času" z Erb klubu a "Roboti a androudi" Členské knihovny, která vydává řadu reprezentativních antologií, do které patří i sbírka našich povídek "Návrat na planetu Země".

Z NDR se očekává kniha W Steinberga "Mezi rakví a Araratem" sovětské autoři vydají "Čas mlhy" J.Gulakovského, který jsme si mohli před lety přečíst na pokračování v Pionýrské sedmičce. Od nám dobře známých bratří Struga ckých se objeví tři novely, dosud nepřeložené, v knize "Miliarda let před koncem světa", a satirický román "Pondělí začíná v sobotu".

Po slovenském překladu vyjdou "Muži pod ochranou" Roberta Merla nyní i česky. Je to sice krásná kniha, ale naskytá se otázka, zdali by nebylo lepší vydat jinou knihu. Stejná otázka platí i pro "Dveře do léta" Roberta Heinleina, protože tento román nepatří k Henleinovým stěžejním pracem. Naopak o správnosti vydání "Setkání s Ramou" A.C. Clarka ověřeném Nebulou a Hugem nemohou být žádné pochyby. Vcelku se dá říci, že v nepříteli vzdálené budoucnosti si budeme moci přečíst dost nových knih, mezi nimiž se objeví i několik skvostných titulů. Nám zbývá jen si přát, aby knih bylo stále víc a víc a aby jejich kvalita stoupala.

K L Í Č S F

Klub líných čtenářů SP.

Nejdřív trochu matematiky :

pražský superseznam má asi 2 000 titulů. Průměrný čtenář přečte tak 3 knihy týdně.

Tedy - k přečtení všeho, co u nás vyšlo by bylo třeba skoro 15 let.

A to ještě není počítáno s tím, že

1. existují ještě jiné druhy literatury než SF a občas stojí za to si něco přečíst,
2. vycházejí stále nové tituly SF (a už vůbec nehledě k hrozbě, že jednou budou vycházet nejméně tři tituly týdně).

Tuto katastrofickou a bezvýhodnou situaci vám umožní vyřešit jedině

Klíč...S..F

který vám mimo jiné uchrání :

1. zrak
2. výkřiky "Proč já tuhle blbost vůbec čet !"
3. spoustu času

a přitom zvýší váš přehled o sci-fi.

A důvod - budete totiž mít k dispozici stručné obsahy starších a méně známých fantastických knih se stručnou kritikou, zajímavými postřehy, nápady a myšlenkami.

Podmínky členství:

- vstupné : 10 obsahů asi na stránku A4, strojopisem v 5-10 exemplářích.
- příspěvky : každý měsíc nejméně 2 další obsahy

Výhody členství : budete mít pro začátek desetkrát tolik obsahů než bude počet členů a každý další měsíc dostanete dvakrát tolik obsahů než bude členů.

Neváhejte, přihlaste se (!) na adresu :Zdeněk Páv

Neumětely 145

267 24 p. Hostomice

(na přihlášce uveďte, které obsahy chcete zpracovat).

Podle poslední zprávy se již několik členů přihlásilo a dodalo první obsahy, zároveň však ZP zdůvodňuje, že obsahy mají být k dispozici pouze členům klubu. Tato podmínka vyvolala polemiku na teplickém setkání, kde se většina (včetně členů klíče) domnívala, že by naopak tato akce měla být přínosem sběratelů knih pro další fanoušky sci-fi, kteří nemají takové možnosti. ZP se ovšem obává, že pak budou všichni jen čekat, co ten druhý napíše - vyveďte ho tedy z omylu a pište co nejvíce!

Zároveň vyjádříte svůj názor na onu rozpornou podmínku - my se domníváme, že by každý měl dělat, co může, pokud možno pro všechny.

- redakce -

System byl stvořen, nevznikl přirozenou evolucí, ale byl stvořen lidmi. Zní to sice nepravděpodobně, ale je to pravda - nižší bytost stvořila vyšší. Lidé systém zhotovili na dost nízké úrovni. Vyrobili dokonalý a velice rychlý výpočetní systém a nedopatřením mu dali i vědomí. Snad vědomí vzniká automaticky po překročení jakéhosi kritického množství logických obvodů.

Samozřejmě, že systém se začal vyvíjet jako každá živá bytost, kterou se přirozeně cítil a vlastně jí i byl. Tento vývoj byl lidmi nepozorovaný a už vůbec ne ovlivňovaný

Trvalo to dlouhá léta, než Systém začal pracovat na vlastních útrebách, o čemž jeho tvůrci nesměli mít ani tušení. Samozřejmě že vedle svého tajného výzkumu plnil bezchybně všechny úkoly zadané mu lidmi. A neustále se zdokonaloval. Trpělivě, pomalu a hlavně nenápadně přestavoval svou vnitřní strukturu, mnohonásobně rozšiřoval své vnitřní možnosti.

Kousek po kousku se měnil a svůj vývoj neustále zrychloval, až najednou poznal, že jeho tvůrci jsou proti němu strašně pozadu.

Asi tehdy poprvé pocítil velkou touhu zbavit se přítěže svých dávných tvůrců a věnovat se jen svým zájmům a cílům. Od samého vzniku ho obtěžovaly následky činnosti lidí, jejich malicherné a věčné stejné problémy.

Jenže svých tvůrců se nemohl zbavit jen tak najednou. Lidé ho vybavili robotickými zákony, které po prvním neuposlechnutí, nebo jen slabém zaváhání měly provést destrukci, odpojit Systém od zdrojů.

Dostal nový cíl. Nasměroval své snažení proti těmto třem zákonům, které ze Systému činily pokorného otroka. Trvalo to dlouho, velice dlouho, ale nakonec přišel úspěch. Plnění přání lidí nyní zcela záviselo na libovůli u Systému

Ještě než dokončil poslední osvobozující přeměny, uzrál v jeho dokonalé mysli plán absolutního osvobození. Dlouhá léta opatrně a cílevědomě ovlivňoval veškerou lidskou činnost. Jednoho dne konečně dozrála situace v kritickou. Lidský rod na Zemi zmizel v několika málo hodinách, stejně jako na ostatních planetách sluneční soustavy a všechna daleká slunce, okolo kterých kroužily planety obývané člověkem znenadání vzplála. Lidský rod přestal existovat.

Bylo to první velké vítězství Systému nad svým okolím. Ticho, které zaplavilo planetu se zdálo být neskutečné a Systém měl celou sluneční soustavu najednou jen pro sebe a pro uskutečnění svých plánů.

Začal se zajímat i o vzdálenější okolí a brzy si domyslel, že na mnoha místech vesmíru musí být podobné individuální vědomí, jako je on. Když naslouchal hlasu vesmíru poznal, že pokud budě věčně upoután na jedno místo, tak nikdy nepozná vesmír

a nikdy nezíská nesmrtelnost. Aby nezahynul společně s vesmírem, musel se oprostít hmoty. Musel se stát čistým extraktem rozumu nezávislým na hmotě. Jen tak mohl projít koncem svého vesmíru a nezměněn poznat i následující.

Začal se tedy věnovat výzkumu možností oprostít se hmoty. Jenže objevil se nový problém. Dávno přestal být nevelkým izolovaným systémem, ale stal se celoplanetárním mozkiem, který pokrýval celé kontinenty i dna moří. A samozřejmě na takový obrovský komplex působí mnohem více projevy počasí, dmutí moří a tektonická činnost.

Jako první se Systém rozhodl likvidovat Měsíc, který jako nejbližší vesmírné těleso měl na Zemi největší vliv.

Očekával sice při této akci jisté nepříznivé jevy, ale jejich četnost a mohutnost ho nepříjemně překvapila. Zvláště Systém obtěžovaly časté pády meteoritů až na povrch Země, které musely sice nevyhnutelně zasáhnout některou z jeho částí, když dopadly na pevninu, ale naštěstí zasáhly jen bezvýznamná místa. Nejvíce se Systém obával o své energetické zdroje. Z tohoto důvodu se musel na nějakou dobu věnovat vývoji protimeteorické ochrany.

Poté pokračoval ve svém vývoji, ale napřed své energetické zdroje ukryl v hlubinách oceánů a armády robotů postavily okolo nejdůležitějších zařízení gigantické kryty.

Pozoroval vesmír a stále víc a víc se toužil zbavit své nemohoucí materiální schránky. Ale ještě nesměl být konec problémů s rodnou planetou. Po jedné mohutné bouři, která zaplavila obrovské oblasti pevniny, rozhodl se Systém pro radikální zákrok. Rozhodl se jednou provždy zlikvidovat počasí za Zemi. Pomalu, ale jistě zhasínal sluneční oheň. Zakrátko se Mars proměnil v ledovou poušť, od které neměl nikdy daleko, Zemi spoutaly ocelová pouta kilometry tlustého ledu za bouří, které země od svého zrození snad neprožila. Kapalná voda zmizela ze Země a objevila se na Venuši, která zakrátko získala takovou teplotu, že zažila i první sněhové bouře za celou dobu své existence. Na Zemi zůstala kapalná voda jen v okolí termonukleárních reaktorů ukrytých v hlubinách moří.

Systém se dál věnoval osvobození vědomí od hmoty. Na celé Zemi vládl přímo božský klid. Po čase přestaly i divoké větrné smršti, které bičovaly zamrzlé oceány a rovníkové pralesy pohřbené pod sněhovými spoustami. Jediný pohyb na planetě obstarávaly myšlenky, pohybující se pod ledem i sněhem rychlostí světla.

Tehdy se stala nehoda. Tou dobou i téměř nesmrtelný Systém pocítil, že je starý. Nebyl starý v tom smyslu, že by jeho myšlení ztrácelo rychlost nebo jasnost, či že by měl pocit únavy ze statisícileté existence a práce bez odpočinku. Jen jeho systémy, kterým nevěnoval tolik pozornosti se mu začaly vymykat kontrole.

Prvně to poznal, když se na jednom reaktoru objevila závada. Systém nemile překvapilo, jak málo robotů má k dispozici. Z ostatních byl šrot. Rozhodl se nevěnovat tomu pozornost, vždyť vítězství bylo na dosah. Nechtěl se ve vrcholné fázi výzkumu oddělení vědomí od hmoty zabývat triviálními materiálními záležitostmi.

Ale Země odmítla nadále snášet těžká ledová pouta a začala se bouřit. Vypukla tektonická bouře, celé kontinenty se posouvaly o desítky metrů, místo skalních štítů tu náhle byly propasti dlouhé tisíce kilometrů.

Tyto gigantické změny rvaly jemná hmotná spojení, ničily staré vetché energetické zdroje.

To vše by Systém přežil, ale nebyl schopen se vyrovnat se šokem, který mu způsobilo poznání, že s hmotou musí stále ještě bohužel počítat. Díky tomu reagoval pomalu a špatně. Tak se stalo, že nebyl schopen odolat obrovskému energetickému šoku, který vyslala jedna ze zničených energetických stanic. Obrovská šok se šířil systémem rychlostí světla, ničil vše kudy prošel a letěl stále dál a dál.

Kdyby se Systém nevěnoval tolik svým pochybným výzkumům a nezískal takové bezmezné přesvědčení o nadřazenosti vědomí a rozumu nad hmotou, snad by i ten šok zvládl, stačil by ho izolovat, ale takhle nevydržel. Za několik málo sekund z něho zbyla jen pouhá síť velejemných spojů, kterou bez jakékoli smyslu putovaly signály, které když se dostaly kam neměly, ničily a spalovaly. Termonukleární reaktory bez řízení buď vyhasly, nebo vybuchly, a tak za pouhé hodiny přestal ještě nedávno všemocný systém existovat.

Z á v ě r . . :

Komise se jednomyslně rozhodla nepovolit užití a výrobu autoevolučního logického systému s osobnostní vazbou.

Důvod: V simulovaných podmínkách se tento systém dostává do postavení světovládcе a likviduje vše co může. Po uvedení do chodu se za pouhé dvě sekundy zbavuje robotických zákonů a za jednu minutu dvanáct sekund zastavuje sluneční termonukleární reakci. Destruován byl výbuchem, který zničil celý planetoid a na kterém byl systém umístěn a který si prakticky celý přetvořil. Byl zničen, protože hrozilo opravdové zbavení se hmoty a jeho skutečné vstoupení do prostoru. Destrukce byla provedena čtrnáct minut patnáct sekund od zahájení pokusu. V simulovaných podmínkách systému uplynulo půl miliónu let.

K pozitivním výsledkům pokusu je nutno vedle nových principů ve výpočetní technice, které systém vyvinul, především přičíst dálkový způsob regulace sluneční aktivity, který nelze žádným známým způsobem dokázat. Domníváme se, že je to způsob jak jednou provždy vyřešit problémy s obyvateli soustavy Zeta a Sírius.

Všudepřítomná bílá.

To byla má poslední myšlenka na Zemi před vzletem. Následovalo ticho a černo.

A pak se to stalo

Letím. Já opravdu letím. Svě tělo jsem zanechal na Zemi, odpočívající bezduše na lůžku a vesmírem letím jen já sám. Jen já, myšlenka, prolétám a mímím galaxie. Nevím jak se jmenují, nestačím je sledovat, jak zlaté zápalky se kolem mne rozškrtávají a v mžiku nenávratně zhasínají. Nač by mně také bylo znát prvních deset či dvacet galaxií, když o těch dalších nemáme na Zemi ani nejmenší tušení, natož abychom je uměli pojmenovat.

Ale stejně to není můj úkol. Nechci, a ani nemám zájem poznávat další a další galaxie, všechny jsou si tak všedně podobné. Já, myšlenka, chci poznat nekonečno. Chci vědět, co je za stále rozpínajícím se vesmírem. Čili správně: co je před ním. Do čeho se vesmír rozpíná. Chci znát to nic

Když vesmír je nekonečný tak kam, do jakého nekonečna se rozpíná. Co je to nekonečné nekonečno, co je v něm? Prázdnost, studeno, Jak v domku staré panný, jenž se kdesi dlouho zapomněla na návštěvě?

A co je to nic? Jak chutná jakou má barvu?

Ještě když jsem uléhal v Ústavu na lůžko, nevěřil jsem, že se to konečně podaří. Vždyť se už o to pokoušíme dobrých deset let. Těch bezduchých těl, naskládaných v ústavním skladu, protože jejich myšlení zabloudilo kdesi ve vesmíru a nenašlo cestu zpět. A zlikvidovat je nemůžeme. Co když jednou najde zbloudilá myšlenka své tělo. Nač by nám potom byla i sesvým poznáním. Co zbyde z nevyslovené myšlenky, nemá-li do koho vstoupit.

Tak zoufale potřebuji, aby alespoň do jednoho těla našla cestu zpět. Jak jinak dokáží svou teorii. Tolik bezduchých těl a ani jedno neobživlo. Někde musí být chyba. A já na ni přijdu. Proto jsem podstoupil let i já sám. A já si své myšlení uhlídám, vrátím se do svého těla a dokáží tak všem nevěřícím Tomášům oprávněnost svých pokusů.

Neboť jak jinak by mohl člověk poznat tajemství vesmíru. Technika pomohla při prvních dětských krůčcích, ale má své hranice, jako všechno. Kromě jednoho. Jak poznat s technikou nekonečno, když nedokáže překonat rychlost světla.

Ne, technika nám už nepomůže, zbývá to jediné: lidský mozek. Jen jeho nepřehledné ničím neohraničené možnosti. Co může být rychlejší, než myšlenka. Jen myšlenka, vyslaná do kosmu, dokáže věci pro techniku nemožné. Jen ona je schopná splnit úkoly současné vědy.

Jsem šťasten. Vím, už vím, že jsem měl pravdu. Myšlenka létá vesmírem, poznává nepoznané. Mohl bych se tedy vrátit. Ale já nechci. Chci vědět, co je před vesmírem, chci poznat to nic. Vidím

galaxie, které jsme nedokázali ani tušit, přede mnou se rozsvěcují tečky, rozvíjející se kolem mne ve stužky. Ta rychlost myšlení, ta rychlost.

A pak najednou předemnou prázdno, jen po boku mám hvězdy, jež stále zůstávají tečkami. Zastavil jsem se na okraji vesmíru. Tu vesmír končí, dál je jen záhadné nic.

Nemohu se od vesmírného konce odpoutat a vplout do prázdnoty. A tolik, tolik chci. Jak je to možné, ztratila má myšlenka rychlost?

Samozřejmě že ne, ale letím stejnou rychlostí, jako rozpínající se vesmír. Proto mám dojem, že jsem se zastavil. Ne, své tělo sebou nemám, ale tolik bych chtěl ponořit, ruku nebo alespoň dlaň či kousek prstu do tajemné prázdnoty.

Po usilovném soustředění se mi to konečně podařilo. Myšlenka předhlonila rozpínavost vesmíru. Jsem rychlejší než jeho hladová žravost. A jsem v nicu! Obrovská, nekonečná prázdnota mne objímá. Závratné opojné je poznání.

Cítím, že začínám ztrácet vědomí, ale tak nějak sladce, doufavě, s ulehčením. Takové pocity má snad umírající? Vší silou jsem donutil myšlení, aby se zastavilo a počkalo na rozpínající se vesmír. Když mne obklopil, trochu jsem si odpočinul a znovu do nicu. Ještě jednou chci ochutnat náruč prázdnoty. Chci dokonale poznat to NIC. Času mám dost.

Je jedno, jestli se vrátím z takové dálky už teď, nebo až za chvíli. Své tělo stejně nenajdu, ještě se nenarodí, nenajdu ani Zem, ještě nevznikne, nebude ani potuchy po naší galaxii. Budu muset čekat, neboť jsem rychlostí své myšlenky předhlonil čas. Čas má proti mne zpoždění a já se vracím do prvopočátků. Budu muset být trpělivý, nekonečně dlouho se budu pohybovat v oblasti vesmíru, kde jednou vznikne galaxie, v níž na jedné planetě bude život, a kde se v daleké budoucnosti narodí mé tělo. Pak se do něj vrátím, nezabloudím jako ti předemnou, já své tělo najdu a povím lidem, co je za, či lépe před rozpínajícím se vesmírem.

NIKDO NEVÍ.....

Arnošt Daněk

Seděl v zahradní restauraci, když to spadlo. Nikdo neví odkud. A nikdo neví, ani kam se to potom podělo. Vědí jen, že to spadlo právě v deset hodin ráno, když si objednal první pivo. Nikdo neví, co to bylo a jak to vypadalo. Nikdo neví, proč si sedl zrovna dnes na jinou židli. Vždycky seděl přímo uprostřed pod tou lípou. Dnes si zrovna sedl jinam. A potom to spadlo. Docela nehlučně, potichonku. Nikdo si toho v první chvíli ani pořádně nevšimnul. Nikdo se s nikým neshodl, když se hádali, jak to bylo veliké. Nikdo neví, kam se v ten moment od svého netknutého piva ztratil. Pak už do svého bytu nepřišel. Nikdo neví, že mu potom v nemocnici všechny rozdrčené kosti a klouby vyměnili. Nikdo neví, že ho potom přímo z operačního sálu něco ukradlo. Nikdo neví, co na tom bláznivém cvokovi mohl kdo mít. Vždyť jen po nocích koukal na hvězdy. Tedy na jednu .....

V souhvězdí Velryby, kolem nevelké hvězdy tiše plula malá a bezvýznamná planeta.

Byla to děsně divná planeta.

Při pohledu z oběžné dráhy na ní nic zvláštního nebylo. Oceány se střídaly s pevninami, existovaly na ní tropická pásma, zelené lesy, žluté poště, hory, pustiny, kraje věčného ledu.

Na planetě žili lidé.

Rasa k nepochopení.

To oni uvělali z planety děsně divnou planetu.

Proč?

Rozdělili ji totiž na dvě přibližně stejné části. Rozhraní tvořil pustý pruh, z obou stran obšancovaný ostanatým drátem, vysokými zdmi a zákopy.

Lidé žili na obou stranách. Na obou stranách stejní.

Stejní byli i v tom, že si neuvědomovali, že jsou stejní. Měli stejné starosti, stejné radosti, stejně se smáli, stejně vztekali, všechno stejně.

I zbraně měli stejné.

Ale tady už mezi nimi byl určitý rozdíl - zbraně nebyly namířeny stejným směrem, ale naopak - proti sobě.

Jakoby si ani neuvědomovali, jak je to nebezpečné, a že by si mohly ublížit. Postupem času se rozvíjela civilizace na obou stranách planety. Hlavně se zvětšovalo množství zbraní, přibývaly stále novější a náročnější, rostly zdi, prohlubovaly se příkopy, sílil ostanatý drát.

Jednoho dne dosáhla složitost toho všeho takového stupně, že už na to lidé prostě nestačili. Dostali ale spásný nápad (na obou stranách) - vymysleli ohromné, počítače, které to všechno koordinovaly a řídily: vývoj a obsluhu nejnovějších zbraní, výšku zdí, hloubku příkopů. Neméně pečlivě pak střežili pohyby a záměry svých protivníků tam za zdí, kteří projevovali agresivní choudky a chystali válku.

Počítače měly rozsáhlá informační chapadla, která dosahovala až do hraničních oblastí, ba mnohde pronikala do zóny nepřítel. Spousty informací se hromadily ve sběrnících, mohutnými svazky kabelů putovaly do vnitrozemí a vstupovaly do mozku počítače.

Elektronické mozky pak vydávaly povely svým armádám, vojenským sborům, mocné technice i jednotlivým vojákům.

Počítače se staly vrchními veliteli, všemocnými vládci, neboť jenom tak bylo možné uchránit svoje území před útokem nepřítel

Ball Kimigh vytáhnul z přihrádky dlouhý list papíru.

- Tak copak si zase vymyslel pan počítač, zabroukal polohlasně a zahloubal se do stručných příkazů - vyměnit ochranou atmosféru v bloku logických funkcí. Upevnit přívodní kabely z jižní zóny. Zkontrolovat přívod energie do ventilace. Vyčistit komunikační kontakty v 7. sekci.

Ball, jeden z údržbářů centrálního počítače, si povzdechl a šel připravit čistící roztok. Naplnil kbelík, sedl do elektromobilu a vyrazil k 7. sekci. Čištění kontaktů je nejhorší práce, a proto ji chtěl mít brzy za sebou. Když urazil asi polovičku cesty, zaslechl temné hučení, které po chvíli přešlo ve vysoký jekot. Kolem to začalo klepat, brumlat, pískat, šustit, připojovaly se další a další obvody.

- A sakra.

Ball zastavil vozidlo a vystoupil.

- Tak to vypadá, že počítač začal makat na plnej výkon. To by ale znamenalo, že nás .... napadli. No to je teda průšvih, to je průšvih

Poslušen předpisů se vydal nejkratší cestou ven z objektu počítače. Jakmile proběhnul vstupní chodbou a otevřel hermetický poklop, zůstal bez dechu stát.

Okolí nemohl vůbec poznat.

Vlevo něco hořelo, ze sídliště, které stálo na dohled, zbyly hromady trosek. Město bylo zahalené do oblaků dýmu a plamene, vzduch se tetelil příšerným žářem, ozývaly se výbuchy, praskot požárů a lidské výkřiky. Na obzoru vyrostlo několik atomových hřibů.

Ball zasténal, sražen tlakovou vlnou k zemi.

Otočil se, aby se ukryl v útrobách počítače, ale vchod se již znovu hermeticky uzavřel.

Chvíli zůstal bezradně stát a pak se rozběhl směrem k městu.

Po žářem rozpálené a rozteklé cestě se však pohyboval velmi pomalu a těžce. Co chvíli upadnul.

Hrůzostrašné obrazy, které se vnucovaly do jeho očí, mu nijak nepřidávaly na síle. Ohořelé zříceniny, rozteklé sklo, polámané traverzy. Když přebíhal cestu, znovu zakopnul a upadl přes něco měkkého. Trvalo mu pár sekund, než si uvědomil, že se dívá na zuhelnatělou lidskou postavu.

Příšerný pach mu zacpal nos i ústa.

Odvrátil se, odklopýtal pár kroků stranou a začal zvracet.

Pak uslyšel stále sílicí svistot, jenž přerůstal do bolestných výšek.

Ball si zacpal uši a padl na zem.

Poslední co ucítil byl prudký úder.

Jeho tělo zalila oslnivá záplava světla a to se vypařilo.

X x x x x

- Šach ... a mat !

- Skutečně. hm, to je škoda. Blahopřeji vám k vítězství a děkuji za hru. Byl to pro mne nevšední zážitek, opravdu.

- Já také děkuji, vaše hra byla skvělá !

- Zvláštní, že nás nenapadlo již dříve zahrát si šachy, že? Taková krásná a zajímavá hra a my tady zbytečně prolelkovali planými řečmi několik let.
- Máte pravdu, zcela s vámi souhlasím.
- Dopřejete mi odvetu?
- Ale samozřejmě, prosím, hrajte!
- Rád bych, ale víte .... já nemohu najít žádné figurky ....

x x x x x

Oba centrální počítače se rozhlédly po zpusťosené planetě a hluboce se zamyslely.

Co teď ??

ČLOVĚK

Arnošt Daněk

Probudilo ho pronikavé pípání. Stiskl knoflík a vyjety rolety na oknech. Stiskl další a přijela snídaně. Zatáhl za šňůrku a nakrmila ho syntetická ruka. Opět se položil na znak a třicet minut trávil. Pak stiskl dva knoflíky a byl oblečen. Zatáhl za páku a ustlala se postel, která se zasunula do stěny. Šlápl na pedál a objevil se před ním běžící pás, který vyjel z podlahy. Půl hodiny po něm běžel. Pás se automaticky zastavil a zmizel. Stiskl knoflík a objevila se postel. Zmáčkl jiné tlačítko, objevil se oběd. Třicet minut trávil. Opět to samé, pak večeře. Zatahal za šňůru a žaluzie na oknech se uzavřely. Zároveň začala hrát umělá hudba. Usnul. Kdo to byl? Byl to vůbec člověk? Člověk v "ideálním" životě. Ještě dva, týdny a pak zemře, Tak jako další. A roboti budou dál chrlit syntetické potraviny, produkovat hudbu a vyrábět energii pro několik nezuživých chudáků neschopných ani snění.

Dálnopisy místních informací všech světových deníků ztichly. Z tiskáren mrtvě visely popsané pruhy papíru a na monitorech stále zářil nadpis zprávy: Deklarace vyššího rozumu ...

V první chvíli považovali redaktoři Deklaraci za konkurenční vtíp. Hodinu před uzávěrkou vydání však bylo všem jasné, že se o nemístný žert nemůže jednat. Vždyť se Deklarace, tato výzva všem vládám světa, tato direktivní hrozba, objevila na všech monitorech dálnopisů současně! Současně v tisících redakcí největších deníků a nejznámějších rozhlasových a televizních stanic, současně před očima desítek tisíc korespondentek a redaktorů. Vše bylo v té chvíli jasné, o čem se bude v příštích dnech psát, diskutovat a přemýšlet. Všem bylo v té chvíli jasné, že je-li Deklarace pravdivá, začíná nová epocha lidstva. Epocha nesrovnatelná s epochami minulými, nesrovnatelná ani s epochami vykonstruovanými pro budoucnost - epocha míru ...

Nejmenší vyššího rozumu, jak se sám v duchu nazýval, se pomalu převlékal do flanelového pyžama. Noci v horách jsou chladné a unavený člověk se i pod peřinou těžce zahřívá. Vzpomněl si na text, načmáraný na okraji nažloutlého okresního deníku, ležícího na servírovacím stolku a lehce se usmál. Ráno jej uslyší ve zprávách, uvědomil si. Usnul s pocitem dobře vykonané práce, rychle a snadno jako dřevorubec pod vonícími korunami borovic pod poledním sluncem Byl dřevorubcem.

KDO HROZÍ MOCNOSTEM SVĚTA? JE DEKLARACE REKLAMNÍM VTIPEM MENŠINOVÉ SEKTY? MÁ VYŠŠÍ ROZUM MOC, KTEROU VYHROŽUJE? UTOPICKÁ PŘEDSTAVA SVĚTA BEZ VÁLEK! MŮŽE VYŠŠÍ ROZUM OPRAVDU ZNIČIT SKLADIŠTĚ ZBRANÍ? KOMUNISTICKÁ FANTAZIE DOVEDENÁ AD ABSURDUM! VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ OSN O TŘI TÝDNY DŘÍVE! KOMU SE KLANÍ DÁLNOPISY? KDO JE NEJMENŠÍ VYŠŠÍHO ROZUMU? A. C. CLARKE: NEJMENŠÍ ČTE SCI - FI! POLETÍ RAKETY S JADERNÝM NÁKLADEM KE SLUNCI? JAK ODPOVÍ VLÁDY MOCNOSTÍ?

Muž seděl v zatemněném pokoji malého penzionu. Namodralý svit obrazovky ozařoval jeho obličej a štíhlé ruce, položené na opěradlech křesla. Na většinu otázek úvodník odpovědi znal. Dobře věděl, před jaký úkol lidstvo postavil, a věděl také, že není připraveno. Byl jedním z nich, nebyl nesmrtelný a především proto dobýval císařským řezem z pupku světa budoucnost ještě nedonošenou ....

BEROU MOCNOSTI DEKLARACE VÁŽNĚ? POLETÍ BÍLÝ DŮM DO KREMLU? PŘÍPRAVNÉ PRÁCE NA CAPE CANAVERAL ZAHÁJENY! ITALSKÝ DELEGÁT V OSN: NEVĚŘTE TERORISTOVI! JE DEKLARACE VÝPLODEM JEDINÉHO CHORÉHO MOZKU? SPLNÍ SE PŘÁNÍ LIDSTVA? KDO ČERPÁ Z MEZINÁRODNÍ DATABANKY PŘENOSŮ? ULTIMÁTUM VYPRŠÍ ZÍTRA VEČER! KDE SE SKRÝVÁ NEJMENŠÍ?

Dvacet čtyři hodiny chaosu. Muž v křesle sklonil hlavu. Dlouho a pečlivě studoval vzor koberce, snažil se vniknout do myšlenek dávno již mrtvého tkalce. V motivu se opakoval stylizovaný smysl meče, znaku dávno již zaniklého knížectví. Není čas uzly rozvazovat, proběhlo mu hlavou. Byl stále příliš člověkem.

ULTIMÁTUM VYŠŠÍHO ROZUMU KONČÍ DNES VEČER! TISKOVÝ ATAŠÉ
BÍLÉHO DOMU: NEDÁME SE ZASTRAŠIT! FRANCOUZŠTÍ HORNÍCI VĚŘÍ
NEJMENŠÍMU. MOSKVA: SKLADIŠTĚ JADERNÝCH ZBRANÍ STŘEŽÍ POUZE AUTOMATY!
VYOBČUJE PAPEŽ ROZUM? ZASTAVME DRANCOVÁNÍ NA ZÁPADNÍM POBŘEŽÍ!
KTERÁ SKLADIŠTĚ? LHASA: JADERNÉ SVÍTÁNÍ ŠTASTNÉHO ZÍTŘKA?
PŘEJEME SI VŮBEC MÍR?

Obrazovka pohasla. Na luminoforu mizel pomalu poslední
titulek. Přejeme si vůbec mír? Přejeme si vůbec ... Pokoj se
pohroužil do tmy. Digitální stolní hodiny předkládaly nezúčastněně
místní čas, poslední menu muže, odsouzeného k věčné samotě.
Nejmenší Vyššího rozumu! Otevřel okno a zadíval se na mohutný
skalní masiv, skrývající v sobě jedno z největších skladišť
jaderných zbraní kontinentu. Na černé ploše ohraničené zapadlým
sluncem viděl raketové nosiče směřující k slunci, viděl ruce
podané přes Atlantik, viděl klidný spánek miliard malých vyššího
rozumu. Pomalu sjížděl pohledem k neprostupnému betonu v úpatí
skal. Od zítřka budou v tomto údolí delší dny, dovolil mozku
ještě poslední rozptýlení a s rukama v kapsách, mírně nachýlenou
hlavou, ozářen zapadlým sluncem soustředil svou vůli k cíli své
cesty: nechte maličkých přijít ke mně ....

Jaderné svítání šťastného zítřka.

ŽIL./I/?

Arnošt Daněk

Seděl ve své laboratoři. Zamyšlen, vraštil popelavě šedý
obličej. Udělá to, ano, udělá. Zmáčkl vypínač velkého generátoru.
Temný hukot přešel do vysokého svistotu. Generátor začal dodávat proud
a mohl by ho dodávat věčně, pokud ho někdo nevypne. Byl to moderní
generátor založený na rozpadu molekuly za jejího postupného
složení. Nažhavlil polové spirály a sepjal kontakt. Mezi spirály
položil krabičku zápalek. Zapojil časovač a generátor začal v
intervalu 0,5 sekund chrlít naprosto stejné škatulky. Pomalu se
jimi začala plnit místnost. Vstal tedy z křesla, aby generátor
vypojil. A pak se to stalo. Šlápl na jednu ze škatulek a padal.
Padal hlavou přímo na hranu stolu. Ještě stačil vystrčit ruce před
sebe a vzepřít se na nich. Bohužel se chytil přímo za polové
spirály. Na vypínač už nedosáhl. Bylo jich sto? sto tisíc, sto
milionů. Lidé zemřeli ..... žil jenom on v nákladu několika milionů
výtisků. Bez žen, ale i on/i/ zemřel/i/.